

Tichý hlas

Ahoj kluci – ministranti!

Také znáte ten pocit „honem honem“ něco dělat, někoho vidět, dokončit nějakou práci? Myslím, že nás to každého občas „přepadne“. Mě osobně vždycky zmate tato dychtivost něco dělat, někoho vidět atd., přestože jsem si moc dobře vědom toho, že do měsíce, či dokonce do týdne úplně zapomenou na to, co se mi tenkrát zdálo být tak nesmírně důležité. Mám takový pocit, že tento určitý nepokoj sdílím s mnoha dalšími lidmi.

Jednou jsem stál na rohu dvou ulic v centru Brna. Viděl jsem mladíka, jak přechází ulici, když vtom se rozsvítila červená. Jen tak tak, že ho nesrazilo auto. Mezitím davy lidí procházely sem a tam. Většina tvářů vypadala napjatě a vážně a nikdo nikoho nepozdravil. Všichni byli zabráněni do svých myšlenek a snažili se dosáhnout nějakého cíle. Dlouhé řady osobních a nákladních automobilů projížděly křižovatkou nebo odbočovaly doprava či doleva uprostřed velkého davu chodců.

Mne v tu chvíli velice zajímalo, co se asi děje v myslích všech těch lidí, co se snaží dělat, po čem touží, co je tlačí (tím samozřejmě nemyslím malé boty)? Jak jsem tak stál na této rušné křižovatce, přál jsem si zaslechnout vnitřní přemítání všech těch lidiček. Ale brzy jsem si uvědomil, že nesmím být tak zvědavý. Můj vlastní nepokoj



se pravděpodobně příliš neliší od jejich!

Kluci, řekněte, proč je tak těžké být klidný a tichý a nechat Boha, aby ke mně promluvil o významu mého života? Je to proto, že mu nedůvěřuji? Nebo snad proto, že ho neznám? Či proto, že chci vědět, zda je tu opravdu pro mě? Nebo se ho snad bojím? Je to proto, že všechno ostatní je pro mě skutečnější než Bůh? Nebo je to proto, že nevěřím, že se Bůh stará o to, co se děje na rohu dvou ulic v Brně?

Je to mnoho otázek. Ale já jsem přesvědčen o tom, že právě tady, v centru Brna, právě na rohu dvou rušných ulic zaznívá hlas: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Mt 11,28-30)

Ano, milí ministranti, toto je odpověď na tu spoustu otázek. Tomuto hlasu mohu plně důvěřovat, tento hlas mohu následovat. Není to moc silný hlas a často je přehlušen hlukem velkoměsta. Přesto, když pozorně poslouchám, slyším ten hlas zas a zas a poznávám, že promlouvá k nehlubším místům mého srdce.

otec Jan Špaček
ilustrace Jiří Vančura

Brzy

otec Pavel Lazárek
otec Marek Slatinský
ilustrace Jiří Vančura

Liturgie
pro ministranty

budeme profíci!



Původně se modlitba „Anděl Páně“ recitovala pouze večer, protože v tuto dobu – podle tradice – navštívil archanděl Gabriel Pannu Marii. Později se rozšířil zvyk modlit se jí také ráno a úplně nakonec v poledne. Během velikonoční doby bývá nahrazována modlitbou „Raduj se, královno nebeská“.

ANDĚL PÁNĚ ZVĚSTOVAL MARIÍ



Zvěstování Páně

Modlitba

Událost připomíná mariánská modlitba z počátku 14. století. Začíná slovy Anděl Páně... a vnáší nás do biblického kontextu (Lk 1,26–35; Lk 1,38; Jan 1,14) s trojím opakováním andělova pozdravení Zdrávas, Maria.

Slavnost

Zvěstování Páně je slavností Ježíšova početí, proto se slaví přesně devět měsíců před jeho Narozením. Je úzce spjaté s životem Nejsvětější Panny, s jejím „Ano“, ale je vlastní oslavou našeho Pána Ježíše Krista. Liší se vlastně jen úhlem pohledu, hovoříme-li o Zvěstování – annuntiatio, či Vtělení – incarnatio, jak je označují latinské liturgické i umělecké termíny.

25. březen

Jelikož v některých letech může místo do postní doby připadnout do Svatého týdne či velikonočního oktávu, překládá se příležitostně na pondělí týden po Velikonocích.

Místo

Maria pocházela z horské vísky Nazareta a jejím příbytkem byly tři stěny přistavěné ke skalní stěně s vyhloubenou jeskyňkou. Ty prosté stěny chudého domku skryly opravdovou perlu: místo setkání s andělem i slova její odpovědi. Místo drahé nám všem, které naplnilo slova Písma „Panna počne...“

Loreto

Poutníka překvapí zvláštní domeček uprostřed loretskeho chrámu. V nádherné mariánské bazilice, vyzdobené slavnými umělci, se skrývají zdi z nevhledných kamenů. Neznalému návštěvníkovi to vše ochotně vysvětlí místní věřící. Tento dům přinesli z Nazareta andělé jako místo Zvěstování a domov Svaté rodiny.

Moderní bádání objasnilo, že se ve skutečnosti jedná o dílo andělů s velkým A – tedy rodinu Ange-li; a přivezli stavbu nazaretského domku do Loreta na křižácké lodi 10. prosince 1294, poté co křesťané byli z Palestiny vyhnáni a svatyně rozbořena.

Antikoncepce

Foto Zbyněk Pavienský

V rámci rodinné výchovy jsme měli přednášku o antikoncepci. Vím, že katolická církev antikoncepci odmítá, ale pořádně nevím, jak odpovídat na otázky, jestli teda katolíci musí mít dvacet dětí apod. Můžete mi poradit?

Ondra, 14 let

Milý Ondro,

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu a vložil do nich vzájemnou touhu jednoho po druhém. Zároveň z muže i ženy učinil své spolupracovníky na díle stvoření, a to tím způsobem, že právě jejich vzájemným spojením může vzniknout nový člověk. Bohu záleží na každém člověku, a proto také chce, aby každý dostal možnost se narodit a přijít na svět. Sám však rozhoduje o tom, kdo, kdy a kde na svět přijde – lidé jsou jen jeho spolupracovníky. To je to krásné na vztahu muže a ženy. Právě proto církev odmítá antikoncepci, protože nechce žádnému novému člověku bránit v jeho zrození. Jistě je v Božím království i zde na zemi dostatek místa pro všechny, kdo se narodí.

Společně s tímto velikým darem podílet se na vzniku nového života nám ale Bůh dává také odpovědnost za ty, kteří se mají narodit. Určitě se tedy musíme také zamyslet nad tím, kolik dětí je v našich silách přivést na svět a odpovědně vychovat. Určitě by nebylo správné přivést na svět nové dítě a říct: Pane Bože, teď se



k nám. Proto v tomto vztahu nemá místo sobectví, a to ani mezi partnery navzájem, ani vůči novému životu. Tam, kde je mezi rodiči opravdu krásný vztah plný lásky, tam je také srdce více otevřené pro druhé. Proto křesťanské rodiny mají většinou více dětí než ostatní, protože jejich srdce není sobecké, ale chce svou lásku dávat i druhým – především vlastním dětem.

Jan Tomiĝa, Karel Skočovský



„Připadám si jako exot. Mám milióny otázek a nevím, s kým si o nich popovídat.“ „V Tarsicióvi je teď jedna stránka o všech možných problémech. Zkus tam napsat, třeba ti poradí.“

Otázky, které tě napadají a bojíš se zeptat, nám můžeš poslat na e-mail vrta@tarsicius.cz nebo poštou na adresu redakce. Tvůj podpis změníme.